

La costa de les sureres.

En el sud de la península Ibèrica i davall l'atenta mirada d'Àfrica, es produïxen fèrtils trobades; l'Atlàntic es mescla amb el Mediterrani, i el Parc Nacional de les Sureres boniques amb el de l'Estret.

A vegades, les trobades són tràgiques. Ho va ser el del mercant *Dina*, de bandera panamenya i tripulació grega, amb les seques, quan va encallar, en 1983, espentat pel vent de llevant.

Quan es va trencar l'obra viva del vaixell, el capità, el primer oficial i el maquinista no van voler eixir. Fins que va ser irremeiable el final del *Dina*, que es va afonar en Cala Arenes, enfront de les Pedres del Corriol.

La gent del lloc parla de les restes d'El *Habichuelo*, sobrenom que rep per la càrrega principal del mercant, que va quedar escampada en el fons marí.

Hui en dia no queden restes dels fesols, i les restes, a uns 10 metres de la superfície, s'han convertit en un fons marí més.

No obstant això, camuflat entre els epífits, encara es veu algun enginy humà, inert ja, envoltat d'algues, sense més funció que servir de suport.

El vent, l'aigua i el temps han modificat l'estructura de la nau, i en la seua superfície s'ha incrustat la vida marina en totes les formes bentòniques.

Algunes peces encara són recognoscibles, però d'altres, ja s'han mimetitzat amb el seu nou hàbitat i amb els seus nous inquilins. I és que les algues no diferencien la matèria metàl·lica que un dia va ser vaixell de la superfície pètria que sempre va ser roca.

Algues, com l'espàrrec marí, necessiten un substrat ferm i sòlid, a què agafar-se amb la força suficient per a no ser arrancades pels corrents de l'Estret, que circulen sense parar i arrossequen quant troben al seu pas.

Encara que alguns organismes, com els espirògrafs, obtenen més avantatges que inconvenients que el corrent deixi aliment i oxigen entre el seu plomall de brànquies.

Però d'altres éssers tenen més problemes amb els corrents. Les tres cues troben assossec a resguard d'un roca, on els remolins d'arena reflectixen la força de l'aigua en les seues rutes submarines.

En la superfície, els molins de vent giren vertiginosos. Els quixots moderns els confonen amb gegants que cal combatre; però amb sensatesa eterna, els sanchos contemporanis els veuen com a aliats del vent per a millorar la vida dels hòmens.

En la desembocadura del riu Guadalmesí, la torre homònima, a mitjan camí entre Tarifa i Algesires, servia per a evitar que els navilis enemics no s'aprovisionaren d'aigua.

Les pedres baixen de la serra de la Lluna amb el riu; quan descansen, enfront d'Àfrica, les cobriren algues amants de la llum i adaptades a la inundació intermitent que imposa la marea.

Sota el mar, ja sense a penes arestes, serviran de refugi per a peixos i de substrat per a algues.

I es repartiran eixa tasca amb els ferros dels vaixells.

En la ximenera que recorria el vapor d'un vaixell, ara juguen peixos i crustacis, s'alberguen cucs i crustacis i es fixen les algues, sobre tot les més resistents als corrents i de creixement més ràpid.

Els xicotets tres cues compensen la seua debilitat amb astúcia.

Mentres que la rascassa, aguanta, impertorbable, els embats dels corrents de l'Estret de Gibraltar.